

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Notæ In Notas Willelmi Wendrockii Ad Ludovici Montaltii Litteras, Et In Disquisitiones Pauli Irenæi Inustæ

Fabri, Honoré

Coloniæ, 1659

Nota III. De Voluptatibus licitis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39536

7. dub. 4. n. 19. & plures quos refert & sequitur Diana I. part. tract. 17. resol. 12. Item Responsum illud editum Parisiis an. 1655. cui 18. Curiones & 12. Doctores Sorbonici subscripserunt in Matrimonii causa; quia hujus responsi veritas eo præsertim fundamento nititur, quod usus corporum, licitus scilicet, ad filios-familias, non ad parentes pertineat! Quod autem in stupro Virginis consentientes, virginitatis circumstantia in confessione necessariò explicanda non sit, docet De Lugo de Pœnit. disp. 16. sect. 4. num. 218. Ubi citat Soto, Suarez, Vasquez, Lessium, Sanchez, Coninck, Navarram, Tannerum, Megala, Molfesum, Dianam, additque num. 227. stuprum distinctam speciem inducere, quando intervenit violentia, aut raptus, aut dolus, aut aliud injustitiæ genus. Sed pudet diutiùs tractare fœces, quas toto libro passim aggeris. Quid aliud, quæso, scurra fœculentus effunderet?

N O T A I I I.

De Voluptatibus licitis.

Turpissimam recentioris Apologistæ, illius scilicet, quem furiosum & immanem vocas, doctrinam commemoras; * qui scribit, multos graves Theologos docere, voluptates gustus æquè licitas esse, ac auditus, odoratus, aspectus; easque moderatas scilicet, ex se indifferentes esse; & hanc doctrinam *turpissimam* censes, quam tamen docuere D. Bonaventura in 2. dist. 41. a. 1. q. 3. Scotus ibidem a. 1. concl. 1. Ockamus in 1. q. 1. ad 1. Almainus tract. 1. moral. c. 14. Major in 4. dist. 31. concl. 7. Vis recentiores? Tabiena v. ebrietas n. 3. Navarrus Manual. c. 23. n. 119. qui citat Cajet. in summa. Toletus lib. 8.

* Pag. 223.

c. 62. Lessius lib. 4. c. 3. n. 6. Summa Benedicti lib. 4. pag. 368. Ludovicus Bail pag. 555. & plures alii, qui docent, peccatum gulæ non esse mortale, nisi sequatur damnum aliquod notabile corporis, vel offendiculum. Inmò S. Thomas 2. 2. q. 150. art. 2. ad 3. peccatum gulæ constituit in gravi aliquo corporis incommodo ex ciborum superfluitate. Sed declamatorum agis. Ergone, inquis, nullum aliud Christianæ temperantiæ officium est, quàm ut nos ab illicitis & valetudini noxiis voluptatibus retrahat? ô bone, tuo te pugione confodisti. Non agitur de virtutis actibus, sed de indifferentibus; agitur de iis voluptatibus, quas licitas esse agnoscis, quandoquidem vis temperantiam à licitis quoque retrahere. Igitur si quis eas amet, illicitum quidpiam non amat; igitur non peccat; nam licet temperantiam non exercent, à gulæ tamen vitio abstinet. Locus Ciceronis, quem adducis, ad rem nostram non facit, cum loquatur de intemperantissimis hominibus, quorum Deus venter est. Quis porrò negat, immoderatas gustus voluptates vitiosas esse?

Nec est, quod Epicurum, vel Julianum Pelagii defensores acerrimum, hujus dogmatis auctores esse fingas; cum celeberrimi suffragatores non desint. * Longissimus ille Augustini locus tibi adversatur; nec enim libidinem illam, vel cupiditatem tantulum immoderatam hujusmodi voluptatum, tam turpem, aut virtutibus inimicam esse voluit; sed minimum quid appellat: & licet malum esse dicat, si jam *suppleta necessitate*, amor edendi animum sollicitat, quia non nihil intemperantiæ est; nusquam tamen dixit, esse lethalem noxam. * Subnectis Jesuitas *concupiscentia vitium* non agnovisse, qui fuit Juliani error, ac proinde erroneam & hæreticam eorum doctrinam esse;

* Pag. 224. * Pag. 225.

cum

cum appetitum illum naturalem esse censeant, quæ ipsissima est *concupiscentia*, primævi peccati miserri-
 mum gerimen. Vah stultum caput. Quis unquam ne-
 gavit vitiosam esse *concupiscentiam* & propensionem il-
 lam ad illicitas voluptates? quis tamen, nisi amens,
 nisi demens, nisi Jansenista, omnes voluptates esse
 illicitas, omnes motus appetitus, immoderatos, &
 quemlibet motum immoderatum scilicet, *concupiscen-*
tia, esse peccatum mortale sentiat? hanc distinctio-
 nem peccati mortalis & venialis rides; sat scio: sed
 eam Ecclesia, quod mihi fatis est, agnoscit. Non du-
 bitant etiam Jesuitæ, quin optimum factu sit, absti-
 nere à licitis, ut ab illicitis abstinere discamus: vo-
 bis sanè suo prælucent exemplo. Utinam Parochi ve-
 stri tam tenui victu suas mensas condirent! Non ne-
 gant etiam, quin *concupiscentia* coërcenda sit, jejuniis
 frangenda, aliisque piis cruciatibus in ordinem redi-
 genda. Sed hæc vobis est terra Australis incognita.
 Quid ergo Augustini loca frustra in hanc rem conge-
 ris? quem hostem petis, mi homo? sed tandem vi-
 deo, quid tibi velis cum tuo Jansenio: Vis actum om-
 nem peccatum esse, qui à Christiana virtute, immò
 & Charitate profectus non sit. Sed erras; nam multæ
 sunt Christianæ virtutis actiones, licet Charitas ab-
 sit; ut Fidei, Spei, Pœnitentiæ: sunt etiam aliquæ
 virtutes naturalis ordinis: sunt demum aliquæ actio-
 nes ex se indifferentes; id est, quibus ad bonum &
 malum finem uti possumus. Hinc ruit tuum illud ar-
 gumentum.

Alius porrò fuit Augustinianæ disputationis scopus
 & finis, quàm quem hoc loco Jesuitis ineptè applicas.

* Agnoscunt ipsi peccatum Originale, & fomitem
 peccati *concupiscentiam*; nec eam ullo modo laudant:
 corpus tamen per se non malum castigant, ut rationi

serviat

* Pag. 226.

ferviat, ne scilicet voluntas corporis illecebris capta, iis contra legem Dei adhæreat. Sed bonus sum, qui hîc disputo, ubi nulla est prorsus difficultas, nisi quam tua inscitia finxit, utpotè qui appetitum à *concupiscentia*, peccatum mortale à veniali, actum naturalem virtutis à supernaturali, ut vocant, licitum ab illicito, objectum indifferens à turpi & honesto, actionem non malam à bona, præceptum à consilio, bonum opus à meliore, doctrinam Catholicam ab Hæretica, Jesuitas demum à Pelagianis nullatenus distinguis. Quæ cum ita sint, sapientibus cogitandum relinquo, utrùm is, qui hæc aliaque hujusmodi non distinguit, dignus sit, qui cum Theologis disputet.

In decimam Epistolam,

N O T A I.

De absolute differenda.

Recentiorum Apologistarum ultrò hîc infectarum, eò quòd scripserint, iis denegandam absolute plerumque non esse, qui vitiosam aliquam peccandi consuetudinem contraxerunt, quam scilicet ex animo detestantur, & sincerè ab ea liberari percipiunt; & licèt Confessarius certus non sit, fore, ut pœnitens à peccato abstineat, si alioquin rectè dispositus sit, etiamsi dubitet de firmitate & constantia sui propositi, eum absolvi posse: * Quid in hac doctrina tam vehementer exaggeres, non invenio; nec ullam in ea video rationis depravationem, nec temerarium antiquitatis contemptum, nec S. Caroli auctoritatem ludibrio habitam, nec Episcoporum Galliarum dignitatem

* Pag. 244.